

THE SUNDAY TIMES BESTSELLERS

TONIJS PĀRSONSS

Šķiet, ka ir tikai viena izeja.
Un tā saistīta ar slepkavību...

Trīstūkstoš
un
viena nakts

PĀRKĀPTĀS ROBEŽAS

**TONIJS
PĀRSONSS**

Trīstūkstoš un
viena nakts

**TONY
PARSONS**

Your Neighbour's
wife

TONIJS PĀRSONSS

Trīstūkstoš un
viena nakts

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
Pa 605

Copyright © Tony Parsons, 2021

Tonija Pārsonsa romāna
“Trīstūkstoš un viena nakts. Pārkāptās robežas”
publicēšanas tiesības pieder
“Apgādam “Kontinents””

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Aleks Gedeiko/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-015-6

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
“Apgāds “Kontinents””, 2021

*DŽONIĀM GELLERAM UN SELĪNAI VOLKEREI,
KURI PALĪDZĒJA TAPT ŠIM STĀSTAM*

Prologs

Sāpju meklēšana

To dēvē par sāpju meklēšanu.

Mans vīrs ar mūsu dēlu uz rokām iziet no istabas, un es paķeru telefona aparātu, ko viņš ir atstājis uz kafijas galdiņa, un sāku meklējumus viņa dzīves slepenākajos nostūros.

Viņa nosūtītās īsziņas. Tiešsaistes tīkla lietotnes – vatsapa – ieraksti. Elektroniskais pasts. Es veikli pārbaudu visu. Sāpes ir iespējams atrast jebkur, ja tava dzīve brūk un jūk, ja tev ir salauzta sirds, ja gribas otram pārņemt "kā tu varēji" un izplūst niknuma asarās. Ir ļoti daudz vietu, kur viņš varētu atstāt nodevības pēdas. Vai mājienus par nodevību. Vai norādes par priekšspēles flirtu, kas novedīs līdz nodevībai. Vai nekrietnus mīļus sīkumus, kas apliecina reālu nodevību. Visus šos sasodītos, nenoliedzamos pierādījumus tam, ka vīram ir slepenā dzīve.

Bērna uzraudzības monitorā iekrakšķas klusas balsis. Mans vīrs Kristjans lasa mūsu piecus gadus vecajam dēlam Mārlonam vakara pasaciņu.

– "Baks nebija ne klēpja sunītis, ne arī ķēdes suns," – viņš lasa. – "Visa šī valstība piederēja..."

Manuprāt, tas ir no stāsta "Senču asiņu balss". Mūsu dēlam tas patīk, taču piecus gadus vecs zēns ir pārāk jauns, lai iedziļinātos Džeka Londona daiļradē. Vajadzētu iet un pateikt Kristjanam, lai palasa kaut ko Mārlona vecumam piemērotāku. Pieci gadi ir īstais laiks, kad klausīties par "Tīģeri, kurš ieradās uz tēju", nevis par sasodīto "Senču asiņu balsi".

Bet es to nedaru un tikai turpinu rakņāties pa Kristjana telefonu.

Mans labais ikšķis kustas pamatīgā ātrumā, taču šodien sāpju tirgū asortiments ir neliels. Kristjana vecās izziņas kliegtin klie dz par nevainīgumu. Vienīgais nelasītais ieraksts vatsapā ir atgādinājums aizvest automobili uz servisu. Viņa elektroniskā pasta iesūtnē ir ducis nelasītu vēstuli, taču tās visas ir reklāmas.

Kristjans aizgāja no darba, lai pieskatītu Mārlonu – kaut gan, iespējams, daudz korektāk būtu sacīt, ka darbavieta atteicās no viņa pakalpojumiem, – un viņa telefons nav pārbāzts ar ziņojumiem, kas prasa steidzamu pievēršanos. Tādi parādās uz mana datora darbvirsmas, bet man taču ir mūžam nomodā esoša datne ar elektroniskā pasta sūtījumiem, jo es esmu plaukstoša biznesa vadītāja. Kristjans no tā visa ir atbrīvots.

Es dzirdu viņa mierīgo baritonu bērna uzraudzības

monitorā. – "Viņš peldējās baseinā vai gāja medībās līdz tiesneša dēliem; viņš pavadīja Molliju un Alisi, tiesneša meitas, garās mijkrēšļa vai agro rīta stundu pastaigās; ziemas vakaros viņš gulēja tiesnesim pie kājām rūcošā bibliotēkas istabas kamīna priekšā."

Atliek vien papurināt galvu. Nē, arī man patīk šī grāmata, bet patlaban tā ir galīgi nepiemērota. Kur nu piecu gadu vecumā! Un tomēr es ceru, ka Kristjans ir nolēmis izlasīt Mārlonam visu nodaļu. Jo viņa telefons tik tikko svarīgi nopīkstējās.

Jauna īsziņa!

Diemžēl tikai no viņa drauga – mūsu drauga – Spaiķa. Ir apstiprināta viņu rītdienas tikšanās sporta zālē.

Un tad es atceros par instagramu. Mans vīrs līdz nāvei mīl instagramu.

Pārskatot viņa instagrama kontu, es izjūtu spēcīgu vainas apziņas dūrienu. Jo, redziet, atšķirībā no daudziem citiem cilvēkiem, kurus es te varētu nosaukt, mans vīrs ir krietns.

Kristjana laika josla ir pārpilna ar viņa iecienītākajiem tematiem – fitnesa lietām, elektriskajām ģitārām, piemīlīgu un tāpēc dievināmu dzīvnīeku fotogrāfijām. Lūk, ko mans vīrs glabā savas slepenās telefoniskās dzīves nostūros.

Franču buldogs uz skrituļdeļa. Elektriskās ģitāras modelis *Fender Telecaster*. Viņa personiski ievietotās fotogrāfijas atspoguļo ģimeni, tāpat mūs – Kristjanu, Mārlonu, mani un, protams, mūsu dzelteno labradoru Draudziņu. Es meklēju sāpes, taču plaukti, kā patlaban redzams, ir

tukši. Kristjana telefonam, dabiski, ir izdzēšanas poga. Ikviena kaut nedaudz pieredzējis noslēpumu glabātājs zina, ka nedrīkst aparātā atstāt neko tādu, ko negribētu uzrakstīt košiem burtiem un izlikt publiskai apskatei.

Turklāt cilvēks var iegādāties otru – slepeno – telefonu.

Tāds ir arī man.

Bet dziļi sirdī es saprotu, ka mans vīrs nav no tiem, kurš drudzaini spiež izdzēšanas pogu vai ārpusģimenes dzīvīti vada citā telefonā. Jo – dažiem cilvēkiem nav nekā slēpjama.

Viņi gluži vienkārši ir – jau atkal jālieto tas vārds, jo cita nemaz nav, – krietni.

Pavej, cik bezrūpīgi Kristjans atstāj savu telefonu, lai sieva mierīgi var tikt tam klāt. Mana pieredze liecina, ka patiesi šķīstas, krietnas dvēseles, kam nav nekā slēpjama, nekad netur aizdomās citus, jo dzīvo mātīgā ilūzijā par to, ka visa pārējā pasaule ir tikpat cienījama kā viņi. Tikai vainīgie nomokās ar aizdomīgumu. Tikai vainīgie nodarbojas ar sājpu meklēšanu.

Ir dzirdams, ka Mārlons nožāvājas, izstaiņās un iebilst, ka – "goda vārds, tēt!" – nemaz nav miegains. Nākamais troksnis apliecina, ka no gultas tiek izcelts iesnaudies suns.

– Tu tikai atpūtinī aci, – Kristjans saka, un balsī ir saklausāms smaids.

Mūsu ģimenē mēs allaž cits citu mudinām: "Tikai atpūtinī aci." Tas nozīmē, ka otrs netiek piespiests gulēt. Un bez šādas piespiešanas cilvēks neizbēgami aizmie. Mums šī metode lieliski darbojas.

Tad Kristjans noskūpstā Mārlonu uz gaišā galvvidus, un es vēl pēdējo reizi palūkojos mūsu laimīgajās sejās, kas raugās pretī no telefona ekrāna.

"Šī ir viņa pasaule," es prātoju, un sirds dziļumos ie-zogas patiesu skumju šalts.

Es, Mārjons un Draudziņš ir visa Kristjana dzīve.

Līdz ar to viņš izklausās daudz garlaicīgāks, nekā ir patiesībā.

Kaut arī tēvs, kas pieskata bērnu, Kristjans ir satriecošs vīrietis – garš, slaidis, muskuļots atlēts, kurš savu ģenētisko materiālu trīs reizes nedēļā uzspodrina sporta zālē, turklāt Spaika modrajā uzraudzībā. Garajās stundās, kad es esmu sagumusi biroja krēslā, pārdzērusies kafiju, ar cu-kuru pārsātinājusies un stresa pievilkusies, Kristjans nododas intensīviem kardiometriņiem.

Sievietes atskatās uz viņu. Es to esmu pieredzējusi. Nevis blenž, bet pievērs uzmanību, kaut gan parasti nedaudz par ilgu, lai tas būtu pieklājīgi. Uz ielas, restorānā, pie skolas vārtiņiem (tās mātes jau nu varēja likties mierā). Viņš nēsā brilles – lielos melnos rāmjos, drīzāk Badija Hollija, nevis Džona Lenona stilā, – bet tās šķiet tikai palielinām viņa pievilcību, it kā viņš būtu kāds Klārks Kents, kurš kairinoši pogā vaļā krekla augšējo podziņu.

Un viņš to nemaz nepamana.

Tomēr tā ir viņa krietnuma mēraukla – kad viņš ar klasisko "Senču asiņu balss" izdevumu rokā ienāk atpakaļ dzīvojamā istabā un viņam pa pēdām dipina dzeltenais labradors Draudziņš, Kristjans redz, ka es esmu paņēmusi viņa telefonu. Bet pat aci nepamiršķina.

Cik daudz ir tādu vīriešu, par kuriem varētu sacīt to pašu? Un cik daudz sieviešu?

Joprojām smaidīdams, Kristjans noliek stāstu krājumu uz kafijas galdiņa.

Kad esmu novietojusi aparātu uz grāmatas, es pieeju viņam klāt un ar lūpām uzmeklēju viņa muti. Kad es viņu cieši saspiežu, viņš iesmejas un apskauj mani, un es izkūstu, izbaudu viņa saldo siltumu un spēcīgo augumu, kas man ir tikpat pazīstams kā tas, ko ik rītu redzu spogulī.

– Es mīlu tevi.

– Es arī tevi mīlu, – viņš atbild.

Mēs ne pārāk bieži to atkātojam, bet Dievs zina, ka šovakar man ir nepieciešams to pateikt. Es jūtu visu, kas mūs vieno, un tā ir saikne, kas izveidojas tikai ar gadiem. Bārā pie tādas netiksi. Klubā arī ne. Un, ticiet man – šai jautājumā es esmu tāda kā eksperte –, neatradīsiet arī tad, ja sērfosiet pa satikšanos lietotnes fotogrāfijām.

Kopīgs bērns, kopīgs suns, gulēšana blakus simtiem – nu jau tūkstošiem – nakšu pēc kārtas, abu vecāki, kam gadu nasta kļūst arvien smagāka un kas jau gatavojas aizsaulei... Caur šīm un neskaitāmām citām lielākām un mazākām lietām tu otru cilvēcisku būtni vari iepazīt visnotaļ smalki.

Mans apskāviens ir ļoti ciešs. Es noskūpstu viņa vaigu, un dienas laikā izaugušie bārdas rugāji manām lūpām šķiet asi kā smilšpapīrs. Nevilšā pieskārienā ar pieri es sašķiebu viņa brilles.

– Tāra, – viņš smiedamies rājas un sakārto acenes.

– Un nav pat sestdienas vakars!

"Tu jau neesi vainīgs," es nodomāju un piepeši atskārstu, ka esmu pavisam tuvu izmisuma pilnām raudām. "Tā ir mana vaina."

Viņa smaids izplēn, kad viņš ierauga manās acīs mirdzam asaras.

Es nospriežu, ka ir pienācis īstais laiks.

"Šovakar tas ir jāizstāsta. Nekavējoties."

Godīgi sakot, man nav izvēles. Drīz vien Kristjans pats atklātu, ka viss, ko viņš domājas zinām par mūsu kopdzīvi, ir maldi.

Iedzīnkstas viņa telefons.

– Neatbildi, – es lūdzu.

Turēdams mani rokas stiepiena attālumā, viņš nopietni pajautā: – Tāra? – Telefons apklust. – Kas ir noticis? Stāsti! Nu, es gribu to dzirdēt.

Vispirms es paskatos uz viņu un dziļi ievelku elpu.

Tad tālumā iegaudiojas sirēnas, un es atskāršu, ka vīrs atraujas no manis, un viņa satriecošajā sejā ir izteiksme, no kuras man pamirst sirds, jo tā apliecina, ka viņš patiešām nesaprot, ko es esmu atvīlinājusi pie mūsu namdurvīm, ielaidusi mūsu mājā un mūsu krietnajā dzīvē.

Istabā ielaužas policijas automobiļu zilgano bākugunu gaisma.

Un es nešaubos, ka viņi ir atbraukuši pakaļ man.

Gribēt

DESMIT DIENAS IEPRIEKŠ

Pirmā nodaļa

Kristjans

– Ko teiksi par *Prosecco* pudeli? – Tāra smaidīdama pa-vaicāja.

Laulātiem pāriem ir katram sava valoda, un mūsmā-jās šis jautājums bija tulkojams ar frāzi "vai šovakar esi gatavs padraiskoties, lielo puis".

No rīta viņai bija paredzēts doties prom uz trim dien-naktīm. Vienu nakti pavadīt gaisā, divas – konferencē Ja-pānā. Mēs nebijām no tām ģimenēm, kam bieži jādzīvo šķirti, līdz ar to šis brīdis noteikti prasījās pēc *Prosecco*.

– Atvēsināšu divas glāzes, – es piedāvājos.

Tulkojumā tas nozīmēja: "Padraiskoties šovakar? Pro-tams, skaistulīt!"

Mūsu mājā valdīja priecīgs saraukums. Piedzīvoju-mam vajadzēja sākties, un Tāras čemodāns jau bija sa-kravāts, bet joprojām atstāts vaļā. Virsū drēbēm bija uz-likts "Ceļvedis pa Tokiju". Tāra nostājās pie mūsu